

หลักสำคัญสำหรับการเป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวที¹

THE PRINCIPLES OF BEING PIT MUSICIAN IN MUSICAL THEATRE.

นเรศรชัญญ์ อุดามการ²

จักรพันธ์ ชัยยะ³

บทคัดย่อ

บทความวิชาการเรื่อง หลักสำคัญสำหรับการเป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอหลักสำคัญสำหรับการทำหน้าที่เป็นนักดนตรีในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีหรือนักดนตรีในวง “พิตออร์เคสตรา” (Pit Orchestra) ผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากบทความเอกสารที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากสื่อสารสนเทศ พร้อมทั้งได้ทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์วิทยากร นักดนตรีผู้เชี่ยวชาญและการเข้าเก็บข้อมูลจากการมีส่วนร่วมในการแสดงละครเวทีจริง ซึ่งสามารถสรุปผลการศึกษาค้นคว้าเป็นหลักการสำคัญเพื่อให้ให้นักดนตรีที่สนใจได้ศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการทำหน้าที่เป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวที ซึ่งมีทั้งหมด 5 ประการดังนี้ ประการแรก “ทำการบ้านมาก่อนเสมอ” ประการที่ 2 “เป็นนักดนตรีที่ดี” ประการที่ 3 “อดทนและมีวินัย” ประการที่ 4 “ควรมีตัวสำรอง” และประการสุดท้ายคือ “เตรียมพร้อมสำหรับทุกสถานการณ์” ซึ่งนอกจากหลักสำคัญ 5 ประการนี้ อาจมีสิ่งอื่น ๆ ที่ควรให้ความสำคัญเพิ่มเติมโดยขึ้นอยู่กับลักษณะและรูปแบบของการแสดง การจัดการด้านดนตรีหรือระดับความสามารถและความเป็นมืออาชีพทั้งของนักแสดง นักดนตรีและทีมงานการจัดการแสดงด้วยเช่นกัน

คำสำคัญ : หลักสำคัญ, นักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดง, การแสดงละครเวที

Abstract

The main purpose for this article was to guide and inform musicians and others who been interested in playing musical theatre in pit orchestra. The author had studied the principle of being pit musician and participated in many performances for collecting information and interviewing some experts who involve in musical production such as conductors, musicians and musical directors to make the conclusion for a preparation which can help other musicians to learn and prepare themselves before their audition or their performance. The result of the research was divided to 5 sections, starts with “Always do your homework” and “Be a good musician”. “Be patient and disciplined” are the third which are

¹ บทความนี้เขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอหลักสำคัญที่จำเป็นต่อการทำหน้าที่นักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากการบรรเลงดนตรีของนักดนตรีในวงออร์เคสตราทั่วไป ซึ่งผู้เขียนได้รับจากการค้นคว้าเอกสารตำรา สื่อสารสนเทศ การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและการเข้าร่วมบรรเลงในการแสดงจริง

² อาจารย์ประจำวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยพายัพ

³ อาจารย์ประจำวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยพายัพ

one of the most important things that musicians need. “Prepare for a sub” or “Substitution needed” is the fourth section, this will be a very important thing for a very long period performance. The final section of the principles, “Be ready for any situations” or “Be awareness”, is a fine habit for not only pit musician but all musicians. There’re still other things that could be important for musical performance, but it’s up to different skilled musicians, level of the orchestra and various kind of the performances.

Keywords : Principle, Pit Musician, Musical Theatre

บทนำ

บทความวิชาการบทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอหลักสำคัญสำหรับการทำหน้าที่เป็นนักดนตรีในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีหรือนักดนตรีในวง “พิตออร์เคสตรา” (Pit Orchestra) ซึ่งมีความแตกต่างจากการบรรเลงในวงซิมโฟนีออร์เคสตราปกติหรือวงดุริยางค์เครื่องลมทั่วไปและมีลักษณะพิเศษเฉพาะทั้งในด้านของการเตรียมตัวก่อนการแสดงและในการแสดงจริง ผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากบทความเอกสารที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากสื่อสารสนเทศ พร้อมทั้งได้ทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์วิทยากร นักดนตรีผู้เชี่ยวชาญและการเข้าเก็บข้อมูลจากการมีส่วนร่วมในการแสดงละครเวทีจริง ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสร่วมการแสดงละครเวทีในฐานะนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีซึ่งจัดการแสดงขึ้นโดยมูลนิธิวงดุริยางค์เยาวชนเชียงใหม่ร่วมกับโรงเรียนการแสดงกาดเขียเตอร์ทั้งหมด 4 เรื่องคือ “เห็นแก่ลูก” “อิน – จัน เดอร์มิวสิคัล” “จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า” และ “เสื่อ ผืน หมอน ไบ” ณ โรงละครกาดเขียเตอร์ ศูนย์การค้ากาดสวนแก้วจังหวัดเชียงใหม่ โดยหลังจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทั้งหมด ผู้เขียนได้ทำการสังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาและการเข้าไปมีส่วนร่วมออกมาเป็นหลักสำคัญ 5 ประการสำหรับนักดนตรีทุกคนสำหรับการเตรียมความพร้อม และคำนึงถึงเมื่อได้รับโอกาสให้ทำหน้าที่เป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีเพื่อให้การแสดงละครเวทีนั้นสามารถดำเนินไปได้อย่างถูกต้องซึ่งมีความแตกต่างจากการบรรเลงในวงออร์เคสตราปกติทั่วไป

“พิตออร์เคสตรา” (Pit Orchestra) เป็นวงออร์เคสตราชนิดหนึ่งซึ่งบรรเลงสนับสนุนการแสดงละครเวที การแสดงโอเปร่าและการแสดงบัลเลต์หรือการแสดงอื่น ๆ ที่ต้องการใช้การบรรเลงดนตรีสดประกอบการแสดง โดยวงพิตออร์เคสตราจะนั่งบรรเลงใน “หลุมวงดุริยางค์” (Orchestra pit) ซึ่งเป็นหลุมที่อยู่ส่วนหน้าของเวทีในโรงละครภายใต้การนำวงของวาทยากรซึ่งจะสามารถนำวงออร์เคสตราและการแสดงบนเวทีไปได้พร้อม ๆ กัน พิตออร์เคสตราโดยทั่วไปจะมีขนาดและจำนวนนักดนตรีมากขึ้นอยู่กับระดับความซับซ้อนและความหลากหลายของบทประพันธ์ ตัวอย่างเช่นละครเวทีเรื่อง “West Side Story” ผลงานการเรียบเรียงดนตรีของ Sid Ramin และ Irwin Kostal ซึ่ง

เป็นละครที่มีชื่อเสียงอย่างมากในอดีตและปัจจุบัน ใช้นักดนตรีในการแสดงทั้งหมดประมาณ 31 คน ละครเรื่อง “The Phantom of the opera” ใช้นักดนตรีทั้งหมด 27 คน ในขณะที่ในอดีตอุปรากรเรื่อง “The Flying Dutchman” บทประพันธ์ของ Richard Wagner ใช้นักดนตรีทั้งหมดไม่ต่ำกว่า 60 คน

ภาพที่ 1 : ออร์เคสตราพิตและวงพิตออร์เคสตราภายใน Bayreuth Festival Theatre (Talk Classic. (2016). Historical Wagner Recording. สืบค้นเมื่อ 12 ม.ค. 2561, จาก <http://www.talkclassical.com/37401-historical-wagner-recordings-35.html>.)

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่านอกเหนือจากความแตกต่างของบทประพันธ์แล้วยังคงมีเรื่องของ การลงทุนและงบประมาณเข้ามาเกี่ยวข้องอีกด้วย เนื่องจากในอดีต ริชาร์ด วากเนอร์ (Richard Wagner) นักประพันธ์ชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากนั้นได้รับการสนับสนุนจากชนชั้นนำในสังคม ทำให้สามารถทุ่มเงินและงบประมาณในการแสดงในแต่ละครั้งสามารถทำได้เต็มที่มากยิ่งขึ้นแตกต่างจากในปัจจุบันที่ความนิยมในตัวอุปรากรและการแสดงละครเวทีนั้นลดน้อยลง ซึ่งส่งผลให้การจัดการแสดงในแต่ละครั้ง ผู้จัดจึงต้องพิจารณาการจัดการให้ประหยัดงบประมาณในทุก ๆ ด้าน โดยในด้านดนตรีจะพบว่า การบรรเลงดนตรีของวงพิตออร์เคสตราในปัจจุบันนั้นจะใช้นักดนตรีไม่เกิน 25 ถึง 30 คน ยิ่งไปกว่านั้น ในการประพันธ์บทเพลงสำหรับการสร้างละครเวทีบางเรื่อง ได้มีการนำ “กลุ่มเครื่องจังหวะ” (Rhythm Section) เข้ามาบรรเลงเพื่อกำหนดจังหวะและเพื่อให้เข้ากับบทประพันธ์ที่มีเรื่องราวอยู่ในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของดนตรีสมัยนิยม

ภาพที่ 2 : ออร์เคสตราพิตและวงพิตออร์เคสตราภายในโรงละครภาคสวนแก้วระหว่างการฝึกซ้อมละครเวทีเรื่อง “เสือ ผีน หมอน โบ” (ที่มา : นรเศรษฐ์ อุดาการ, 2560)

จากการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์อาจารย์สมัคร กาใจคำ วาทยกรประจำวงกาดเธียร์เตอร์พิตออร์เคสตราและการร่วมบรรเลงดนตรีประกอบการแสดงละครเวที พบว่าวงพิตออร์เคสตราที่ได้ทำการบรรเลงในการแสดงละครเวทีทั้ง 4 เรื่องของกาดเธียร์เตอร์นั้นใช้รูปแบบการจัดนักดนตรีโดยยึดกลุ่มเครื่องสายและกลุ่มเครื่องจังหวะเป็นหลัก โดยเครื่องสายประกอบไปด้วย ไวโอลิน เสียง 1 และเสียง 2 จำนวน 4 คน วิโอลาและเชลโล่ 3 รวมกัน 4 คน และกลุ่มเครื่องจังหวะ 5 คนคือ เปียโน คีย์บอร์ดไฟฟ้า กีตาร์ เบสไฟฟ้าและกลองชุด รวมทั้งหมด 13 คน จากนั้นจะเพิ่มเติมเครื่องลมไม้และเครื่องทองเหลืองตามความสมควรของบทเพลงโดยจะใช้เพียงเครื่องละ 1 ถึง 2 คนเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ละครเวทีเรื่อง “อิน จัน เดอร์มิลลิสคัล” ใช้เครื่องลมไม้และเครื่องทองเหลืองเครื่องละ 2 คนครบทุกเครื่อง ในขณะที่เรื่อง “เสือ ผีน หมอน โบ” ใช้เพียงเครื่องละ 1 คนเท่านั้น ดังนั้นผู้เขียนจึงใคร่นำเสนอหลักการสำคัญสำหรับการเป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีโดยอ้างอิงข้อมูลหลักจากการบรรเลงของวงพิตออร์เคสตราที่มีการแสดงจริงในประเทศไทย ซึ่งจะมีลักษณะเป็นวงออร์เคสตราผสมกับกลุ่มเครื่องจังหวะและเป็นวงออร์เคสตราที่มีจำนวนนักดนตรีทั้งหมดประมาณ 15 ถึง 25 คน โดยในกลุ่มของเครื่องเป่าทั้งเครื่องลมไม้และเครื่องทองเหลืองจะยึดจำนวนนักดนตรีเครื่องละ 1 คนเป็นสำคัญ ซึ่งสามารถสรุปเป็น 5 ประการดังนี้

ประการที่ 1 “ทำการบ้านมาก่อนเสมอ”

การศึกษารายละเอียดของบทเพลงให้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งก่อนการแสดงถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเป็นนักดนตรีที่ดีและถือว่าเป็นความรับผิดชอบหลักสำหรับนักดนตรีอาชีพพึงปฏิบัติ โดยในส่วนของนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีนั้น นักดนตรีไม่เพียงแต่ทำการศึกษารายละเอียดของบทเพลง แต่ยังคงต้องทำการศึกษารายละเอียดของตัวบทประพันธ์อีกด้วย

การเตรียมความพร้อมสำหรับการแสดงอุปรากรและละครเวทีอื่น ๆ ที่นักดนตรีจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในตัวบทประพันธ์ เรื่องราวต่าง ๆ ของบทประพันธ์เพื่อให้สามารถบรรเลงบทเพลงได้อย่างถูกต้องตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนและผู้ประพันธ์บทเพลง อีกทั้งยังเป็นการช่วยให้วาทยกรและเพื่อนร่วมงานสามารถทำงานได้ง่ายยิ่งขึ้นอีกด้วย เนื่องจากการฝึกซ้อมเพื่อเตรียมการแสดงนั้น โดยส่วนใหญ่นักแสดงจะทำการฝึกซ้อมการแสดง การตอบทและการร้องก่อนการแสดงจริงอย่างน้อย 1 ถึง 2 เดือนร่วมกับนักเปียโนหรือฝึกซ้อมร่วมกับไฟล์เสียง ตัวอย่างเช่นการฝึกซ้อมการแสดงละครเวทีของโรงละครภาคสวนแก้วทั้ง 4 เรื่อง ใช้วิธีการฝึกซ้อมร่วมกับไฟล์เสียงที่เปิดจากเครื่องเสียงตั้งแต่การฝึกตอบท ฝึกร้องเพลง จนกระทั่งการลงกำหนดจุดการแสดงต่าง ๆ ในพื้นที่เวทีและจึงเริ่มฝึกซ้อมกับวงพิตออร์เคสตราจริงเพียง 1 สัปดาห์ก่อนการแสดงจริงเพื่อเป็นการประหยัดเวลาและงบประมาณในการจ้างนักดนตรี ด้วยเหตุนี้จึงพบว่า โอกาสในการฝึกซ้อมร่วมกันทั้งนักดนตรีและนักแสดงก่อนการแสดงจริงนั้นมีเวลาค่อนข้างจำกัด ดังนั้นการฝึกซ้อมเตรียมตัวของนักดนตรีจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากสำหรับการเป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบละครเวที ประกอบกับระดับความยากของโน้ตที่ผู้ประพันธ์ได้ประพันธ์ขึ้นนั้นอาจจะมี ความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถของนักดนตรีที่ต้องบรรเลงโน้ตให้ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักดนตรีเครื่องเป่าและเครื่องจังหวะที่มีจำนวนเพียงเครื่องละ 1 คน จึงต้องฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญและลดข้อผิดพลาดไม่ให้เกิดขึ้นขณะทำการแสดง

อีกหนึ่งผลดีที่เกิดจากการเตรียมพร้อมของนักดนตรีก็คือ การได้เรียนรู้บริบทแวดล้อมและโน้ตดนตรีในส่วนอื่น ๆ ของบทเพลง ประเด็นนี้ถือเป็นหลักสำคัญอย่างยิ่งต่อการเป็นนักดนตรีที่ดีในการเล่นรวมวง (Ensemble) จากการเก็บข้อมูลของผู้เขียนพบว่า นักดนตรีสมัครเล่นส่วนใหญ่มักจะไม่ทำการฝึกซ้อมโน้ตของตนมาก่อนการฝึกซ้อมรวมวง โดยส่วนใหญ่จะใช้วิธีการ “อ่านโน้ตทันควัน” (Sight Reading) ซึ่งจะประสบปัญหาในการอ่านและบรรเลงโน้ตที่มีความยากและท้าทายที่ต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมไม่ได้ ซึ่งจะส่งผลต่อการบรรเลงรวมวงทำให้บทเพลงไม่สมบูรณ์และจะทำให้นักดนตรีคนอื่น ๆ ต้องรอ โดยสิ่งที่พึงปฏิบัติคือการทำการบ้านมาก่อน ฝึกซ้อมโน้ตในส่วนที่ตนรับผิดชอบมาก่อนล่วงหน้า ซึ่งเมื่อมาฝึกซ้อมร่วมกันในการบรรเลงรวมวงก็จะสามารถใช้โอกาสนั้นในการฟังและศึกษาบริบทต่าง ๆ ทิศทาง อารมณ์ของบทเพลงได้โดยไม่ต้องวิตกกังวลต่อโน้ตในความรับผิดชอบของตนมากจนเกินไป ซึ่งถ้านักดนตรีสามารถปฏิบัติเช่นนี้ได้เป็นกิจวัตรก็จะเกิดความชำนาญและเกิดความมั่นใจซึ่งสามารถช่วยให้การบรรเลงของวงพิตออร์เคสตราทั้งพัฒนาขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประการที่ 2 “เป็นนักดนตรีที่ดี”

“เป็นนักดนตรีที่ดี” ในที่นี้อาจมีขอบเขตความหมายที่ไม่ได้กว้างมากนัก เนื่องจากผู้เขียนมีความเห็นว่าอาชีพนักดนตรีไม่ได้มีความแตกต่างจากอาชีพอื่น ๆ ที่ควรรีดยึดหลักความรับผิดชอบและการทำหน้าที่ให้ดีที่สุดเป็นหลักพื้นฐานของการทำงานและการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ อาทิ การรักษาเวลา การเคารพและให้เกียรติเพื่อนร่วมงาน หรือแม้แต่การตั้งใจและใส่ใจในการทำงานนั้นล้วนแต่

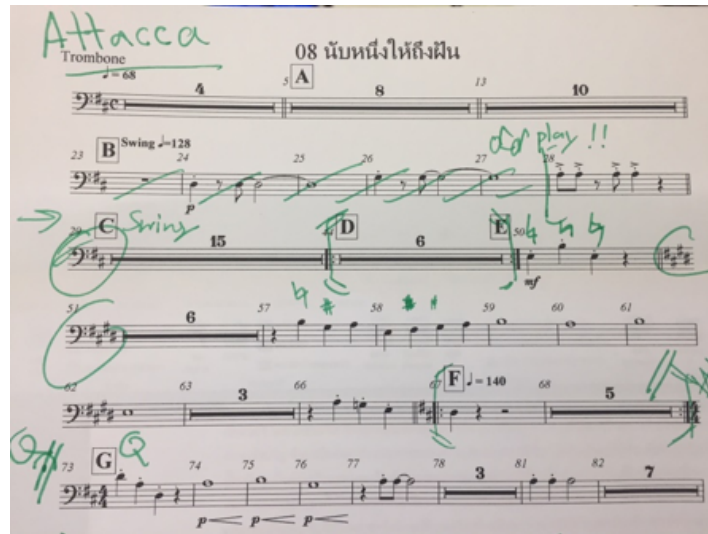

เป็นความผิดชอบพื้นฐานของทุกสายอาชีพ ซึ่งในบทความนี้ ผู้เขียนมีความเห็นและนำเสนอองค์ความรู้ในส่วนที่เป็นหลักการเฉพาะของการเป็นนักดนตรีที่ดีในความหมายของการเป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบละครเวทีเป็นสำคัญ ซึ่งจากการสัมภาษณ์และสืบค้นข้อมูลพบว่า การเป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีที่ดีนั้น นักดนตรีจะต้องมีทักษะและความสามารถเพิ่มเติมจากการเป็นนักดนตรีในวงออร์เคสตราทั่วไปอย่างน้อย 3 ทักษะ คือ

ทักษะแรก คือ “การเป็นผู้อ่านที่ดี” ทักษะการอ่านโน้ตเป็นสิ่งที่มีความสำคัญพื้นฐานของการเป็นนักดนตรี โดยนักดนตรีอาชีพทุกคนจะต้องผ่านการเรียนและฝึกฝนการอ่านโน้ตมาเป็นอย่างดี เพื่อให้เกิดความชำนาญ ซึ่งกรณีของการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีนั้น โน้ตส่วนใหญ่ที่ผู้ประพันธ์ประพันธ์ขึ้นนั้นมักจะเป็นต้นฉบับแรกและเป็นเค้าโครงของบทเพลงที่ยังไม่ได้ผ่านการบรรเลงร่วมกับนักแสดง ซึ่งย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในส่วนของเนื้อเรื่อง บทการแสดงหรือแม้แต่ตัวบทเพลง เพื่อให้การแสดงสามารถแสดงไปได้พร้อมกัน ซึ่งในหลายครั้งมักจะมีการปรับเปลี่ยนหรือลดดนตรีเพื่อให้สอดคล้องกับบทของนักแสดง เช่น ในช่วงที่นักแสดงมีบทสนทนานั้น ผู้ประพันธ์มักจะใช้เทคนิคการประพันธ์ดนตรีแบบ “เล่นคลอ” (Vamp) ให้บรรเลงบทเพลงวนซ้ำไปเรื่อย ๆ จนกว่าบทสนทนาของนักแสดงจะหมดลง ดังนั้นอาจจะมีการเพิ่มโน้ตดนตรีที่นักดนตรีไม่มีโอกาสฝึกซ้อมมาก่อนเข้าไปเพิ่มเติมและบางครั้งเครื่องดนตรีอาจต้องทำการ “บรรเลงด้นสด” (Improvisation) หรืออาจมีการปรับเปลี่ยนท่วงทำนองหรือบันไดเสียงของทำนองจับพลันอีกด้วย ซึ่งถ้านักดนตรีขาดทักษะการอ่านโน้ตแล้ว ย่อมส่งผลให้ไม่สามารถบรรเลงบทเพลงนั้นได้ และจะทำให้เกิดปัญหาในการบรรเลงรวมวงกับนักดนตรีคนอื่นทันที

ทักษะที่สอง คือ “ควรเป็นนักจดมากกว่าการเป็นนักจำ” ซึ่งหมายถึง นักดนตรีควรสร้างนิสัยนักจดบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ที่เพิ่มเติมเข้ามาไม่ว่าจะเป็น การเพิ่มโน้ต สัญญาณต่าง ๆ จากวาทยกร การแก้ไขโน้ต กุญแจหรือท่อนเพลง มากกว่าการจำโดยปราศจากการจดบันทึก ซึ่งในการจดบันทึกนั้นนักดนตรีสามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบทั้ง การทำสัญลักษณ์ การวงกลมเน้นเครื่องหมายต่าง ๆ หรือการเขียนอธิบายสั้น ๆ จากการศึกษาค้นคว้า ผู้เขียนมีข้อเสนอคือ นักดนตรีควรใช้หรือสร้างเครื่องหมายสัญลักษณ์ที่สามารถสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายประกอบกับการใช้สีจากปากกาหรือดินสอสีในการทำเครื่องหมายต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความโดดเด่นและเพื่อให้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทดแทนการเขียนบรรยายหรืออธิบายในโน้ตดนตรี ซึ่งนักดนตรีจะไม่สามารถอ่านรายละเอียดเหล่านั้นได้ทันระหว่างการบรรเลงจริง ดังภาพตัวอย่าง

ภาพที่ 3 : โน้ตตัวอย่างการจับบันทึกและทำเครื่องหมายบทเพลง
(ที่มา : นรเศรษฐ์ อุดาการ, 2560)

จากภาพที่ 3 เป็นโน้ตบทเพลง “นับหนึ่งให้ถึงฝัน” ส่วนของทอมโบนซึ่งผู้เขียนใช้ในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีเรื่อง “เสือ ผีน หมอน โป” จะเห็นว่ามีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมสัญลักษณ์ต่าง ๆ มากมายหลายแห่ง ยกตัวอย่างเช่น ผู้เขียนได้จับบันทึกคำว่า “Attacca” ซึ่งมีความหมายว่า “ต่อไปในทันที” ไว้ในส่วนท้ายของบทเพลงที่ 7 ก่อนหน้าบทเพลงนี้และส่วนต้นของบทเพลงนี้ เพื่อเป็นการเตือนว่าในการแสดงจริงวงพิตออร์เคสตราจะบรรเลงบทเพลงที่ 8 ต่อกับบทเพลงที่ 7 ทันที ต่อจากนั้นในท่อนอักษร B มีการตัดโน้ตท่อนนั้นออกไป เนื่องจากเป็นบทสนทนาของนักแสดง โดย ผู้กำกับและวาทยกรมีความเห็นร่วมกันให้ตัดโน้ตของวงออกไป แล้วจึงกลับเข้ามาบรรเลงอีกครั้ง 1 ห้องก่อนเข้าท่อนอักษร C ซึ่งผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ “แวนตา” ซึ่งใช้เพื่อเตือนให้รอดูสัญญาณจากวาทยกรเพื่อบรรเลงให้ตรงจังหวะและทันตามบทละครของการแสดง การทำสัญลักษณ์เพื่อเตือนการเปลี่ยนท่วงเสียงเป็นอีกประการที่นักดนตรีทุกคนควรให้ความสำคัญ เนื่องจากบทเพลงสำหรับการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีส่วนใหญ่แล้วนั้นมักจะมีการปรับเปลี่ยนท่วงเสียงอยู่เสมอ เพื่อปรับเปลี่ยนอารมณ์ของบทเพลงให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องและเพื่อให้เหมาะสมกับการขับร้องของนักแสดง ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำเครื่องหมายเพื่อเตือนในทุกท่อนที่มีการปรับเปลี่ยนท่วงเสียงดังภาพตัวอย่างที่มีการปรับเปลี่ยนท่วงเสียงถึง 3 ครั้ง

ทักษะที่สาม คือ “ควรเป็นนักดนตรีเอนกประสงค์” หรือ “Be Versatile” ในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีนั้น นักดนตรีควรจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการบรรเลงเครื่องหลักของตน และควรมีความสามารถในการบรรเลงเครื่องดนตรีอื่น ๆ ในตระกูลเดียวกันหรือใกล้เคียงกันด้วย ตัวอย่าง เช่น นักทรัมเป็ตควรจะสามารถบรรเลงเครื่องทรัมเป็ตได้ทุกขนาดและทุกคีย์ อาทิ B-Flat,

C, E-Flat, ปิกโกโลทรมเปิด หรือแม้แต่คอร์เน็ตซึ่งเป็นเครื่องดนตรีในกลุ่มเครื่องเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้น ในบางกรณี ผู้แสดงอาจถูกขอให้บรรเลงเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ ในบางท่อนเพลงเพื่อเสริมแนวทำนองหรือเพิ่มเติมให้การบรรเลงบทเพลงให้มีความเหมาะสมและสมจริงมากยิ่งขึ้น ดังเช่นในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีเรื่อง “เห็นแก่ลูก เดอร์ มิลลิคัลด์” มีการขอให้นักไวโอลินบรรเลงบทเพลง “ลาวดวงเดือน” ด้วย ซออู้ เพื่อให้สอดคล้องกับบรรยากาศของการแสดงละครซึ่งเป็นละครที่มีเนื้อหาและเรื่องราวซึ่งเกิดขึ้นในช่วงการเปลี่ยนแปลงยุคสมัยหลังการเลิกทาส ในรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ไปสู่อารยธรรมของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 หรือในการแสดงละครเวทีที่มีชื่อเสียงอย่างมากเรื่อง มิสเซียงอน (Miss Saigon) ประพันธ์โดยคลอดด์ มิเชล โซนเบิร์ก ในการบรรเลงมีการนำ แซกโซโฟนเข้ามามีส่วนร่วมในการบรรเลงประกอบการแสดงในบทเพลง “Last night of the World” ซึ่งในวงพิตออร์เคสตราของการแสดงละครเรื่องนี้ใช้วิธีการจัดเครื่องดนตรีแบบสลับเครื่อง คือ ในการบรรเลงดนตรีนั้นใช้จำนวนนักดนตรีที่จำกัดเพียง 10 ถึง 15 คน แต่ให้นักดนตรีบางเครื่องดนตรีบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ ด้วย โดยสำหรับละครเรื่องนี้มีการจัดให้นักคลาริเน็ตสลับเครื่องไปบรรเลงแซกโซโฟนในบทเพลง “Last night of the World” แล้วจึงกลับไปบรรเลงเครื่องหลักของตนในบทเพลงถัดไป โดยสรุปแล้วการเป็นนักดนตรีที่มีลักษณะเอนกประสงค์นั้นไม่ได้หมายความว่านักดนตรีทุกคนในวงพิตออร์เคสตราจะต้องสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีได้หลาย ๆ เครื่อง แต่ข้อมูลทั้งหมดเป็นเพียงตัวอย่างเพื่อให้นักดนตรีที่กำลังจะทำหน้าที่เป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีได้ตระหนักถึงความแตกต่างของการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีเพื่อสามารถเรียนรู้และเตรียมความพร้อมเพื่อให้ตนเองสามารถเป็นนักดนตรีที่ดีและมีความยืดหยุ่นทั้งในด้านของการบรรเลง การเตรียมความพร้อม การเปิดรับความคิดเห็นและประสบการณ์ใหม่ ๆ และการบรรเลงบทเพลงในสไตล์ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ประการที่ 3 “อดทนและมีวินัย”

แท้จริงแล้วความอดทนและความมีวินัยนั้น ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากสำหรับการทำงานในทุกสายวิชาชีพ ไม่เพียงเฉพาะแต่นักดนตรีเท่านั้น แต่เนื่องจากการบรรเลงดนตรีนั้นถือว่าเป็นวิชาชีพหนึ่งที่ต้องใช้ระยะในการฝึกฝนและเตรียมความพร้อม ส่งผลให้หลักปฏิบัติเรื่องของความอดทนและความมีวินัยจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ถึงขั้นสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแบ่งระดับความรับผิดชอบและสามารถใช้แบ่งประเภทของนักดนตรีว่าเป็นนักดนตรีสมัครเล่นหรือเป็นนักดนตรีอาชีพ ซึ่งสำหรับการทำหน้าที่เป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีนั้นยิ่งจะต้องใช้ความอดทนและความมีวินัยเพิ่มเติมยิ่งไปกว่าการเป็นนักดนตรีทั่วไป โดยเริ่มต้นตั้งแต่นั้นตอนการฝึกซ้อมการบรรเลงบทเพลง การเตรียมตัวศึกษาเรียนรู้บทเพลงและเนื้อเรื่องของบทละครที่จะต้องบรรเลง การฝึกซ้อมรวมวงก่อนการแสดง จนถึงการแสดงจริง ซึ่งทุกขั้นตอนล้วนอาศัยความอดทนและความมีวินัยของผู้แสดงในทุกขั้นตอน เริ่มจากการฝึกซ้อมก่อนการแสดง โดยทั่วไปการฝึกซ้อมการแสดงละครเวทีมักจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ คือ การฝึกซ้อมการแสดงของนักแสดงและการฝึกซ้อมการบรรเลงดนตรี โดยจะมีการฝึกซ้อมการขับร้องและพูดบทสนทนาของ

นักแสดงร่วมกับวงพิตออร์เคสตราก่อนการแสดงจริงไม่เกิน 1 หรือ 2 เดือนก่อนการแสดงจริง เนื่องจากวงพิตออร์เคสตราจะต้องรอบทเพลงให้เสร็จสมบูรณ์ทั้งหมดแล้วจึงรวมวงเพื่อทำการฝึกซ้อม ดังนั้นเพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณและเวลาในการฝึกซ้อม จะมีการใช้นักเปียโนบรรเลงเพื่อทดแทนวงพิตออร์เคสตราก่อนในช่วงแรก ๆ ของการฝึกซ้อม และเมื่อเริ่มการฝึกซ้อมรวมวงร่วมกับ วงพิตออร์เคสตรา วาทยกรจะเริ่มฝึกซ้อมบทเพลงทุกบทเพลงซึ่งบางครั้งอาจใช้เวลาในการฝึกซ้อม 3 ถึง 4 ชั่วโมงต่อการฝึกซ้อม 1 ครั้ง โดยที่ผ่านมาจากการที่ผู้เขียนได้ร่วมเก็บข้อมูลจากการร่วมการแสดงละครเวที 4 เรื่องพบว่า ในการฝึกซ้อมครั้งแรกนั้นจะใช้เวลาในการฝึกซ้อมทั้งการบรรเลงดนตรีและการฝึกซ้อมการขับร้องใช้เวลาเฉลี่ย 4 ถึง 5 ชั่วโมง ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้เวลาอดทนสูงมาก เพราะไม่เพียงใช้ระยะเวลาในการฝึกซ้อมนานแล้ว แต่ยังคงต้องบรรเลงบทเพลงหลายรอบเพื่อให้โอกาสแก่นักแสดงในการฝึกการขับร้องอีกด้วย ประกอบกับพื้นฐานด้านดนตรีของนักแสดงนั้นมีความแตกต่างกันมาก ซึ่งมีทั้งคนที่มีความสามารถด้านดนตรีเป็นอย่างดี สามารถเข้าใจบทเพลงและการขับร้องและนักแสดงที่ไม่มีพื้นฐานด้านดนตรีเลยแม้แต่น้อย ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมมากกว่าปกติมาก และมักจะส่งผลให้นักดนตรีในวงพิตออร์เคสตราเกิดความอึดอัดและอาจเกิดความรู้สึกเบื่อ เนื่องจากไม่มีความอดทนมากเพียงพอสำหรับการใช้เวลาและไม่มีความเข้าใจนักแสดงที่ขาดทักษะด้านดนตรี

นอกเหนือจากช่วงการฝึกซ้อมก่อนการแสดงแล้ว ความอดทนและมีวินัยก็มีความสำคัญต่อการแสดงจริงอีกด้วย เนื่องจาก ช่วงการแสดงเป็นช่วงระยะเวลาที่ผู้แสดงต้องใช้ทั้งสมาธิและความตั้งใจ ประกอบกับระเบียบปฏิบัติที่พึงปฏิบัติ อาทิ การตรงต่อเวลานัดหมาย การจัดการธุระส่วนตัวให้แล้วเสร็จก่อนการแสดงและการเตรียมความพร้อมส่วนตัว เนื่องจากในการแสดงละครเวทีนั้น ส่วนใหญ่จะใช้ระยะเวลาในการแสดงไม่ต่ำกว่า 2 ชั่วโมง โดยบางเรื่องอาจใช้ระยะเวลาในการแสดงถึง 3 ชั่วโมงครึ่ง หรืออาจจะ 4 ชั่วโมงโดยไม่มีการหยุดพักครึ่งการแสดงดังนั้นความอดทนและความมีวินัยจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมากสำหรับการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวที

ประการที่ 4 “ควรมีตัวสำรอง”

การหาตัวสำรองหรือการเตรียมนักดนตรีที่มีความสามารถเข้ามาบรรเลงทดแทนนักดนตรีตัวจริงนั้นอาจจะไม่ใช่เรื่องที่มีความจำเป็นมากนักสำหรับนักดนตรีในวงดนตรีทั่วไป เนื่องจากระยะเวลาในการแสดงแต่ละครั้งและจำนวนครั้งที่มีการจัดการแสดงนั้นจำกัด ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมากสำหรับการแสดงละครเวทีหนึ่งเรื่อง ซึ่งโดยปกติแล้วการสร้างละครเวทีขึ้นมาหนึ่งเรื่องนั้น ผู้จัดและผู้กำกับย่อมคำนึงถึงงบประมาณที่ใช้ในการลงทุนไม่ต่างจากการสร้างและการถ่ายทำภาพยนตร์ ดังนั้นละครเวทีส่วนใหญ่จะต้องมีการจัดการแสดงขึ้นไม่ต่ำกว่า 2 ถึง 3 ครั้งเป็นอย่างน้อย เพื่อให้รองรับกับจำนวนผู้ชมและการขายบัตรการแสดงให้ตรงตามเป้าหมายและคุ้มค่าของการลงทุนไม่ว่าจะเป็นการลงทุนโดยผู้จัดเองหรือเป็นการระดมทุนจากผู้สนับสนุน ซึ่งละครเวทีที่มีชื่อเป็นอย่างมากหลายเรื่องก็ยังคงเปิดการแสดงอย่างต่อเนื่องนับจากวันที่ได้เปิดการแสดงครั้งแรก ตัวอย่างเช่น ละครเวทีเรื่อง “The Phantom of the opera” ยังคงเปิดการแสดงอย่างต่อเนื่องจนถึง

ปัจจุบัน นับจากเปิดการแสดงครั้งแรกที่ Her Majesty's Theatre at West End ตั้งแต่ปี ค.ศ.1986 และ Majestic Theatre at Broadway ตั้งแต่ปี ค.ศ.1988 และยังคงทำการแสดงอยู่จนถึงปัจจุบัน ส่งผลให้นักแสดงและนักดนตรีหรือแม้แต่ทีมงานย่อมเกิดความเหนื่อยล้าหรืออาจมีความจำเป็นที่จะต้องขอลาการแสดงในบางรอบเนื่องจากเหตุผลส่วนตัว อาทิ ทำธุระส่วนตัว มีอาการเจ็บป่วยหรือแม้แต่ลาพัก ด้วยเหตุนี้เพื่อให้การแสดงยังคงสามารถจัดการแสดงต่อไปได้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการเตรียมการเพื่อหา “ตัวสำรอง” (Substitution) ไว้เพื่อทดแทนนักแสดงและนักดนตรีตัวจริงที่ไม่สามารถทำการแสดงได้ในการแสดงรอบนั้น ๆ ดังนั้นการหาตัวสำรองจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีควรให้ความสำคัญต่อการคัดหานักดนตรีตัวสำรอง เพื่อรักษามาตรฐานของงานการแสดงทั้งในส่วนของเครื่องดนตรีของตนและในงานทั้งหมด อีกทั้งยังส่งผลต่อความมั่นคงของตำแหน่งงานของตนอีกด้วย

ละครเวทีเรื่อง “สี่แผ่นดิน” ผลิตโดยบริษัทซีเนริโอและอำนวยการสร้างโดย ถกลเกียรติ วีรวรรณ เป็นละครเวทีไทยที่มีชื่อเสียงและประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก โดยหลังจากเปิดการแสดงครั้งแรกในวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ.2554 ถึง 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2555 รอบ 67 รอบ หลังจากรับการตอบรับเป็นอย่างดีทำให้ทีมงานตัดสินใจเพิ่มรอบการแสดงจนครบ 100 รอบ อีกทั้งในปี พ.ศ.2557 และ พ.ศ.2560 ทางซีเนริโอ ได้นำละครเรื่องนี้กลับมาแสดงอีกครั้งโดยมีรอบการแสดงรวมกันทั้งหมดเกือบ 130 รอบส่งผลให้ในการบริหารจัดการนักแสดงและนักดนตรีจำเป็นที่จะต้องมีการจัดหา “นักแสดงแทน” (Sub Cast) และนักดนตรีสำรองไว้เพื่อสลับปรับเปลี่ยนในการแสดงทั้งหมด ตัวอย่างเช่น บทของตัวละคร “อ้น” ซึ่งแสดงโดย ณัฐ ทีวีไม่งาม มีการใช้นักแสดงตัวสำรองซึ่งแสดงโดย ศรัณยู วินัยพานิช มาช่วยในการแสดงถึง 11 รอบเนื่องจากนักแสดงหลักไม่สามารถมาทำการแสดงได้ ซึ่งได้ถือเป็นแบบอย่างที่ดีควรนำมาเป็นต้นแบบการปฏิบัติสำหรับการแสดงละครเวทีในประเทศไทย โดยเฉพาะในส่วนของนักดนตรี จากการศึกษาค้นคว้าและเก็บข้อมูลพบว่า การหาตัวสำรองของนักดนตรีนั้นเป็นสิ่งที่ต้องมีการวางแผนล่วงหน้าและต้องเตรียมการ โดยนักดนตรีหลักจะต้องคัดเลือกนักดนตรีที่มีระดับความสามารถในการบรรเลงเทียบเท่าหรืออยู่ในระดับเดียวกัน โดยควรปรึกษาวาทยกรหรือหัวหน้ากลุ่มเครื่องดนตรี ซึ่งเป็นหัวหน้างานและผู้รับผิดชอบหลักในการบรรเลงดนตรี หลังจากได้บุคคลที่จะมาทำหน้าที่แทนแล้ว นักดนตรีหลักควรจัดทำสำเนาโน้ตดนตรีอีกหนึ่งชุดเพื่อมอบให้แก่นักดนตรีตัวสำรองได้นำไปทำการฝึกซ้อมส่วนตัว และที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ ควรให้นักดนตรีตัวสำรองมาร่วมการฝึกซ้อมรวมวงหรือมาร่วมชมการแสดงโดยให้นั่งในพื้นที่ของวงพิตออร์เคสตราเพื่อทำการศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ของทั้งการบรรเลงดนตรีและในส่วนของการเล่นการแสดงทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถเปิดโอกาสให้นักดนตรีตัวสำรองได้มีโอกาสในการเรียนรู้บริบทและสัญญาณต่าง ๆ ที่วาทยกรได้นัดหมายสำหรับการบรรเลงดนตรีทั้งหมดอีกด้วย

ประการที่ 5 “เตรียมพร้อมสำหรับทุกสถานการณ์”

การจัดการแสดงละครเวที 1 เรื่องนั้น จำเป็นต้องอาศัยการจัดการผสมผสานศาสตร์ทางศิลปะหลากหลายแขนงไว้พร้อมกัน ทั้งด้านงานกำกับการแสดง งานเขียนบท การแสดงบนเวที การแสดงดนตรีทั้งของวงดนตรีและการขับร้อง การออกแบบและการสร้างฉาก แสงและสีของไฟที่ใช้ และทีมงานเบื้องหลัง ซึ่งล้วนแต่เป็นการบูรณาการงานศิลป์แทบทุกแขนง ดังเช่น คำกล่าวของ ริชาร์ด วากเนอร์ เคยได้กล่าวเปรียบเทียบงานโอเปร่าของเขาว่าเป็น “Gesamtkunstwerk” หรือ “Total work of art” หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า “องค์รวมแห่งงานศิลป์” ซึ่ง มีการรวมองค์ประกอบด้านงานศิลป์ทุกแขนงเข้ารวมในการนำเสนอผลงานโอเปร่า ซึ่งเป็นหนึ่งในต้นกำเนิดของละครเวทีในยุคปัจจุบันจึงเป็นสิ่งที่มีความท้าทายต่อการจัดการองค์ประกอบทั้งหมดให้ผสมผสานกันอย่างกลมกลืน ดังนั้นในการแสดงจริงอาจจะเกิดข้อผิดพลาดหรือสิ่งที่เกินความคาดหมายได้ทุกเมื่อ แม้ว่าวาทยกรซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมและนำการแสดงร่วมกับนักแสดงและนักดนตรี ทีมงานเบื้องหลังทั้งหมดเกือบ 100 คนจะมีการเตรียมความพร้อมและซ้อมรับมือสิ่งที่ไม่คาดคิดมาแล้วก็ตาม

ในส่วนของนักดนตรีที่ทำหน้าที่บรรเลงดนตรีประกอบการแสดงละครเวที นอกจากความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนแล้ว การเตรียมความพร้อมสำหรับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดและข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นจึงเป็นอีกประการที่นักดนตรีในวงพิตออร์เคสตราทุกคนควรจะต้องคำนึงถึง เพื่อให้การแสดงทั้งหมดสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและสมบูรณ์ที่สุด โดยในปัจจุบันในโรงละครสมัยใหม่หรือมีการปรับปรุงใหม่จะมีการติดตั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นและสามารถนำมาช่วยวาทยกรและนักดนตรีเครื่องที่สำคัญเช่นกลุ่มเครื่องจังหวะสามารถติดตามหรือมองเห็นการแสดงบนเวทีได้อย่างชัดเจน เพื่อเป็นการช่วยเหลือวาทยกรให้สามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างต่อเนื่อง

ภาพที่ 4 : ภาพภายในออร์เคสตราพิตที่มีการติดตั้งจอรับภาพการแสดง
(Andrea Simakis. (2015). Andrew Lloyd Webber's Love Never Dies. สืบค้นเมื่อ 11 ก.พ. 2561
จาก: <http://www.matthewjpool.com/tag/pit/>.)

จากภาพเป็นภาพบรรยากาศภายในออร์เคสตราพิทของวงดนตรีสำหรับการแสดงละครเวที เรื่อง “Wicked” ซึ่งมีการติดตั้งอุปกรณ์จอรับภาพการแสดงไว้ เพื่อให้ นักดนตรีสามารถติดตามการแสดงด้านบนเวที โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักดนตรีสามารถบรรเลงบทเพลงได้ตรงตามบทการแสดงและเป็นการเพิ่มความมั่นใจให้กับทั้งนักแสดงบนเวทีและนักดนตรีในวงพิทออร์เคสตราอีกด้วย แต่ในการแสดงละครเวทีในประเทศไทยยังมีโรงละครไม่กี่แห่งที่สามารถนำอุปกรณ์ชนิดมาใช้ในการแสดง ดังนั้นเมื่อเกิดข้อผิดพลาดในการแสดงหรือเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดขึ้น ส่วนใหญ่มักจะส่งผลให้การแสดงติดขัดหรือไม่สามารถทำการแสดงไปได้ จากการศึกษาค้นคว้าและเข้าร่วมการแสดงพบว่า หลายครั้งปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดงนั้น มักเป็นปัญหาทั่วไปที่มักเกิดกับการแสดงทุกประเภท ตัวอย่างเช่น นักแสดงร้องผิดท่อนเพลงลืมบทสนทนา ดนตรีลืมบรรเลงในท่อนที่ต้องให้สัญญาณแก่นักแสดงหรือปัญหาด้านเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งสามารถเตรียมการเพื่อรับมือกับข้อผิดพลาดเหล่านี้ได้ โดยผู้แสดงจะต้องมีสมาธิกับการแสดงและจำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง เชื้อมั่นและเคารพในการทำหน้าที่ซึ่งกันและกัน ตัวอย่างเช่น ถ้าเกิดเหตุการณ์ที่นักแสดงลืมส่งสัญญาณหรือลืมบทสนทนา นักดนตรีควรจะเชื่อในการตัดสินใจของวาทยกรผู้ควบคุมการแสดงซึ่งมักจะให้สัญญาณเข้าท่อนเพลงหรือเข้าบทต่อไปทันที โดยไม่ให้เกิดการติดขัดระหว่างการแสดง หรือในบางครั้งนักดนตรีภายในวงด้วยกันอาจจะต้องช่วยบอกหรือเตือนซึ่งกันและกันในรายละเอียดบางส่วนที่มีความสำคัญต่อการแสดง ดังเช่น การให้สัญญาณต่อบทการแสดงโดยใช้เสียงเครื่องดนตรี เช่น เสียงเปียโน เสียงกลองหรือเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ ซึ่งบางครั้งนักดนตรีอาจลืมบรรเลงโน้ตสัญญาณดังกล่าว เพื่อนร่วมวงอาจจะต้องจดบันทึกเครื่องหมายการให้สัญญาณนั้น ๆ เพื่อจะได้สามารถจดจำและช่วยเตือนซึ่งกันและกันระหว่างการแสดง

บทสรุป

นักดนตรีในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวที หรือ นักดนตรีในวง “พิทออร์เคสตรา” (Pit Orchestra) นั้นมีความแตกต่างจากการบรรเลงในวงซิมโฟนีออร์เคสตราปกติหรือวงดุริยางค์เครื่องลมทั่วไปและมีลักษณะพิเศษเฉพาะทั้งในด้านของการเตรียมตัวก่อนการแสดงและในการแสดงจริงซึ่งผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าและเก็บข้อมูลจากการร่วมบรรเลงกับวงพิทออร์เคสตราในการแสดงละครเวทีจริง 4 เรื่อง โดยสามารถทำการสรุปเป็นหลักสำคัญสำหรับการทำหน้าที่เป็นนักดนตรีในการบรรเลงประกอบการแสดงละครเวทีได้ 5 ประการด้วยกันคือ ประการแรก “ทำการบ้านมาก่อนเสมอ” ประการที่ 2 “เป็นนักดนตรีที่ดี” ประการที่ 3 “อดทนและมีวินัย” ประการที่ 4 “ควรมีตัวสำรอง” และประการสุดท้ายคือ “เตรียมพร้อมสำหรับทุกสถานการณ์” เพื่อให้ นักดนตรีและบุคคลอื่นที่มีความสนใจ สามารถนำไปศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการฝึกซ้อมและเตรียมความพร้อมเพื่อทำหน้าที่เป็นนักดนตรีบรรเลงประกอบการแสดงไม่ว่าจะเป็นการแสดงละครเวทีหรือการแสดงในรูปแบบอื่น ๆ ที่ใช้การบรรเลงดนตรีสดบรรเลงประกอบ โดยนอกเหนือจากหลักสำคัญ 5 ประการที่ผู้

เขียนกล่าวถึงแล้ว อาจมีหลักสำคัญข้ออื่น ๆ ที่สามารถเพิ่มเติมได้ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของการแสดง การจัดการด้านดนตรีหรือระดับความสามารถและความเป็นมืออาชีพทั้งของนักแสดง นักดนตรีและทีมงานการจัดการแสดงด้วยเช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

- ณัชชา ไสคติยานุรักษ์. (2553). พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Broadway world. (2017). How do became a pit musician. Accessed 15 December 2017. <https://www.broadwayworld.com/board/readmessage.php?thread=1075705>
- Beck, M. (2017). 5 things Matt Beck Has Learned About Playing Keyboards on Broadway. Accessed 10 February 2018. <https://www.keyboardmag.com/artists/5-things-ive-learned-about-playing-keybaords-on-broadway>
- Talk classical. (2015). Historical Wagner Recordings. Accessed 8 February 2018. <http://www.talkclassical.com/37401-historical-wagner-recordings-35.html>
- Jacobson, A. (2012). The role of the pit musician in musical theatre. Accessed 20 January 2018. <https://agoodreedreview.com/2012/12/24/pit-musicians-commentary/>
- Trelease, R. (2015). Subbing in a Pit Orchestra – Part 1: Preparing a Sub. Accessed 15 February 2018. <http://www.chicagotma.com/page3/assets/Subbing%20pt%201.pdf>
- Wingfield, G. (2015). 8 Secrets to Breaking Into Broadway as a Musician. Accessed 10 January 2018. <https://broadway.showtickets.com/articles/8-secrets-to-breaking-into-broadway-as-a-musician/>